

γουλίτσι τό, (II) Ἑρεικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ ι.

Χάλιζ, μικρὸς λίθος: Οἱ φτερόνισσες του εἶναι τόσο τραφερές πού τονέ τσιτάει καὶ ὁ ἄμμος, ὅχι τὰ γουλίσια μονάχα.

γουλοβρυάζω ἀμάρτ. γουλουβρωῶ Πόντ. (Κερασ.) γουλουβρυζῶ Πόντ.

Ἐκ τῶν γ ο υ λ ῶ (I) καὶ β ρ υ ᾶ ζ ω (I), τὸ ὅπ. βλ.

Μόνον εἰς τὴν φρ. Ἀσσά φτεῖρας ἐγουλουβράσα (= διὰ τὸ πλῆθος τῶν φθειρῶν κνηθόμενος ἐσχημάτισα πληγὰς) ἐνθ' ἄν.

γουλόδεμα τό, ἐνιαχ. γουλόδεμα Εὐβ. (Μετόχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ῶ (I) καὶ δ έ μ α.

Εὐλὸν ἔχον τὸ πάχος τοῦ κάτω λίθου τοῦ ὑδρομύλου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται κάτωθεν αὐτοῦ καὶ περισφίγγει τὸ καλούμενον «βασίλικὸ σίδερο», διὰ τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. β α σ ι λ ι κ ὸς A3.

γουλοζάκος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουλοζάκος Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὶ ζ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ο ς.

Ὁ φιλάργυρος, ὁ τσιγκούνης ἐνθ' ἄν..

γουλοζιά ἡ, ἐνιαχ. γουλοζιά Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὶ ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τῆ γουλοζιά του πέθανε Πελοπν. (Γορτυν.)

γουλοζιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γουλοζιάρης Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὶ ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ ρ ῆ ς.

Λαίμαργος, ἀχόρταχος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν κρατεῖται, ὅταν βλέπῃ φαγητό· εἶναι γουλοζιάρης Πελοπν. (Γορτυν.)

γουλόζικος ἐπίθ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουλούζικος Κύθν. ἴλός'κους Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὶ ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

Γ ο υ λ ὶ ζ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί ἐναι γουλόζικο, νὰ δὲ προσέχῃς νὰ μὴ γακωστομαχιάσῃ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τί ἴλός'κους ἄθρουπους, δὲ χουρταῖν' ὅ,τ' νὰ φάγ' Θράκ. (Μαρών.) Ἰλός'κον γ'ροῦν' αὐτόθ.

γουλοζίρω ἀμάρτ. γουλοζίρω Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *ingolosire* = καθιστῶ τινα ἢ καθίσταμαι ἄπληστος.

Καθιστῶ τινα ἄπληστον, δελεάζω: Ἐσηκώθηκε μισοπεθαμένος καὶ πῆε 'ς τὴ δουλειά του, γιατί τότε γουλοζίρων τὰ λεφτά. Σοῦ γουλοζίρ' νὰ πᾶς, μὰ δὲ θὰ σ' ἀφήσω (ἔχεις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μεταβῇς...) Δέ μου γουλοζίρ' (=δὲν μου φαίνεται καλόν, δὲν μου ἄρέσει).

γουλοζιτά ἡ, Ζάκ. Ἰθάκ. γουλοζιτό τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *golosita* = λαίμαργία, ἡ ἐκλεκτικότης.

της. Ὁ τύπ. γ ο υ λ ο ζ ι τ ὸ πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὀ ρ ε κ τ ι κ ὸ ῖ φ α γ η τ ὸ.

1) Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ γουλοζιτά τρώει κρυφὰ καὶ θὰ βεθάνῃ Ἰθάκ. 2) Τὸ ὀρεκτικόν, ἡ ποικιλία φαγητοῦ Ζάκ.: Σήμερα 'ς τὸ τραπέζι μας εἴχαμε ἓνα σωρὸ γουλοζιτά. Ἡ θροῦμπη καὶ ἡ ρήγανη εἶναι γουλοζιτά.

γουλόζος ἐπίθ. γολόζος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Λάστ. Ὀλυμπ.) γουλόζος Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Ἡπ. (Πάργ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κέως Κρήτ. Μακεδ. (Σέρρ.) Μύκ. Πελοπν. (Αἶγ. Βλαχοκερασ. Γαργαλ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κίτ. Μάν. Μεγαλόπ. Σουδεν.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) Σῦρ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γολόζος Πελοπν. (Καρδαμ.) γουλόζο Τσακων. (Καστάν. Πραστ.) γουλόζους Θεσσ. (Δομοκ.) Ἰμβρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχυρ. γ'λόζος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γεράκ.) Στερελλ. (Νεοχώρ.) γ'λόζους Λευκ. γουλούζος Κύθν. (Δρυοπ.) Πάρ. γ'λούζους Κύθν. (Δρυοπ.) γουλούζης Μέγαρ. Θηλ. γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *golosio* = ὁ ἐκλεκτικὸς ὡς πρὸς τὸ φαγητόν, ὁ λαίμαργος.

1) Ὁ ἐκλεκτικὸς ὡς πρὸς τὸ φαγητόν Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Ἰθάκ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Γεράκ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) Σῦρ.: Εἶναι γουλόζος ἄνθρωπος καὶ κυνηγάει τσι καλοὺς μεζέδες Ἰθάκ. 2) Ὁ λαίμαργος, ὁ φαγᾶς πολλαχ. καὶ Τσακων. (Καστάν. Πραστ.): Μὴν εἰσι γουλόζους, σὶ βλάβ'νι τ' ἄρμυρὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶναι γ'λόζα 'ς τὰ φρούτα Λευκ. Γουλόζο παιδί, ὅ,τι γδῆ τὸ θέλει νὰ δὲ φάῃ, λές κ' εἶναι λιμασμένο Κεφαλλ. Ντ' ἐνι ἐντερι γουλόζο! (= σοῦ εἶναι αὐτὸς ἓνας φαγᾶς!) Τσακων. Γουλόζος χοῖρος, ὅ,τι νὰ τοῦ ρίξῃς, δὲ σοῦ τὸ στρέφει Μύκ. Ἡ νυφαιὰ τῆς Ἀγγέλωσ ἐναι μιὰ γουλόζα καὶ μιὰ ξεκενώστρα (= αὐτὴ πού ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν της ἀδειάζει τὴν χύτραν προτοῦ γίνῃ τὸ φαγητόν) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐλα, πλῆγης, γουλούζικο! (= ἔλα, ἐπνίγης, λαίμαργον!) Μέγαρ. || Γνωμ.

Ὁδοιπόρος καὶ γουλόζος | 'ς τὸ φαῖ βουτεῖται ὅλος (ἐπὶ ὁδοιπορούντων καὶ λαίμαργων οἵτινες τρώγουσιν ἀπλήστως) Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς. 3) Ἀνθρωπος εὐτραφῆς Κεφαλλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλόζος Κεφαλλ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Γ'λόζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γυλοκόφιν τό, Ἀντίπαξ. Κέρκ. Ὁθων. Παξ. βουλοκόφιν Ἀντίπαξ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ κ ο φ ῖ ν ι.

Κόφινος στερεός, κατεσκευασμένος ἐκ κλάδων καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν μεταφορὰν μικρῶν λίθων ἐνθ' ἄν.: Ἐπιακα τὸ βουλοκόφιν κ' ἐκουβάλλονα ὅλη τὴν ἡμέρα γουλιὰ πὸ τὸ πηγάδι Ὁθων.

γυλολαίμι τό, ἀμάρτ. γουλαίμι Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ. Πρίν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὶ λ α ι μ ο ς, τὸ ὅπ. βλ. Ὁ τύπ. γ ο υ λ α ῖ μ ι καθ' ἄπλολ.

1) Ὁ λαίμνος, ὁ οἰσοφάγος ἐνθ' ἄν.: Ἀλάκερο μουςκάρι κατεβάζει αὐτεινοῦ τὸ γουλαίμι δου Κρήτ. (Νεάπ.) Αὐτὸς εἶναι φαγᾶς καὶ τὸ γουλαίμι δου δὲ στένεται ὅλη μέρα, μόνο ὅλο τρώει Κρήτ. (Πρίν.) Κατεβάζει τὸ γουλαίμι σου (=καταβροχθίζει ὁ λαίμνος σου, εἶσαι λαίμαργος) Κρήτ. Νὰ πάρῃ ὁ

διάλος τὸ γουλαίμι του πὸν μ' ἔκλεψε τὴν ὄρνιθα αὐτόθ. || Φρ. Διάλε τὸ γουλαίμι σου! (= νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν λαίμον σου, νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γ ο ὕ λ α 2. 2) 'Ο στόμαχος, ἡ κοιλία ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει ἓνα γουλαίμι, ἀπὸν ὅλην δὴν ἡμέρα νὰ τρώῃ, δὲ χορταίνει Κρήτ. Εἶδα θέλει τὸ γουλαίμι σου νὰ χορτάσῃ; αὐτόθ. Προῖμα δὲ δὸ χαλᾷ τὸ γουλαίμι σου (= τίποτε δὲν τὸ χαλᾷ, δὲν τὸ πειράζει τὸ στομάχι σου) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γ ο ὕ λ α 4.

γουλολαιμία ἡ, γουλολαιμία Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) γουλολαιμία Εὔβ. ("Ορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὀ λ α ι μ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ι ᾶ.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γουλολαιμία εἶναι 'φτούνη! Αὔλωνάρ. Μωρέ, τέτοια γουλολαιμία δὲν ξανάδα! "Ορ.

γουλόλαιμος ἐπιθ. Εὔβ. (Αὔλωνάρ. Βρύς. "Ορ.) ἀγ' -λόλιμους Εὔβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ λ α ι μ ὁ ς.

Ἡ λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Πολὺν γουλόλαιμος εἶναι "Ορ. Τί κάνεις ἔτσι, βρε ἀγ'λόλιμι; Δὲν εἶς ἰδιόμενον κοιάς; Στρόπον. Ὁ μαῦρος ὁ γουλόλαιμος, τίποτα δὲν παίρνεις 'πὸ τὰ χέρια του Βρύς. Συνών. λ ι χ ο ὕ δ η ς, φ α γ ᾶ ς.

γουλολειχιᾶ ἡ, ἐνιαχ. γουνελειχιᾶ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο υ λ ι ᾶ (I) καὶ λ ε ι χ ι ᾶ. Ὁ τύπ. γ ο υ ν ε λ λ ε ι χ ι ᾶ δι' ἀνομοίωσιν τοῦ ν.

Ἡ μικρὰ ποσότης ἐνθ' ἄν.: "Ἐναι μία γουνελειχιᾶ λάχανα ἐπαδὰ καὶ θὰ δηνέ μαζέψουν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γ ο υ λ ι ᾶ (I) 2.

γουλολούφα ἡ, ἀμάρτ. γουλούφα Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., καὶ λ ο ὕ φ α. Ὁ τύπ. γ ο υ λ ο ὕ φ α καθ' ἀπλολ.

Τὸ φατνίον τοῦ ὁδόντος ἐνθ' ἄν. Συνών. δ ο ν τ ο κ ο ι λ ι ᾶ.

γουλομάζωμα τό, ἐνιαχ. γ'λουμάζουμα Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ο μ α ζ ὶ ω ν ο.

Ἡ περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὁδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν συγκεντρωμένη ἀμάσητος τροφή ἐνθ' ἄν.

γουλομαζώνω ἐνιαχ. γ'λουμαζώνω Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ λ ο καὶ τοῦ ρ. μ α ζ ὶ ω ν ο.

Συγκεντρώνω περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης ἀμάσητον τροφήν, ἐπὶ τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὁδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν ἐνθ' ἄν.

γουλομανῶ Μύκ. γ'λουμανάω Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο ὕ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -μ α ν ὶ ω.

1) Ἀλγῶ κατὰ τὰ οὖλα, ἐπὶ νηπίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὁδοντοφυΐας Μύκ.: Γουλομανεῖ τὸ παιδί. 2) Αἰσθάνομαι ἀλγῆδονα ἢ κνησμόν εἰς τι μέρος τοῦ σώματος ἕνεκα ὑπάρξεως πύου Λευκ.: Μὲ γ'λουμανάει τὸ χέρ' μου. 3) Κουράζω πάσχον μέλος τοῦ σώματος Λευκ.: Ἐγ'λουμάν'σα τὸ χέρ' μ', π' μ' πόναε καὶ μ' ἀπόνεσε.

γουλοπονίος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ λ ὀ π ο ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ί ο ς, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946), σ. 62 - 63 καὶ Γραμμ. Πόντ. διαλ., σ. 123.

Ὁ πόνος τοῦ λαίμοῦ.

γουλόποννος ὁ, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο ὕ λ α (I) καὶ π ὀ ν ο ς.

Ἡ ἀσθένεια διφθερίτις.

γουλοπώριχο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ π ω ρ ῖ χ ι.

Ὁ βλαστὸς τῆς ἀγρίας κράμβης. Συνών. ἀ γ ρ ι ο β λ α σ τ ᾶ ρ ι 2, ἀ σ π ρ ο γ ο ὕ λ ι, β λ α σ τ ᾶ ρ ι, β ρ ο ὕ β α 2, β ρ ο υ β ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, κ ρ α μ π ῖ, κ ρ α μ π ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, κ ρ α μ π ο λ ᾶ χ α ν ο, π α ρ α π ο ὕ λ ι, π ω ρ ῖ χ ι, π ω ρ ι χ ο β λ ᾶ σ τ α ρ ο, τ σ ῖ μ ο υ λ α.

γούλος ὁ, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)— Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, σ. 395 Κ. Θεοτόκ., Γεωργ. Βιργιλ., σ. 35— Λεξ. Βάιγ. II. Βλαστ. 481 γούλους "Ηπ. Θράκ. (Αἴν.) βούλος Ἰκαρ. Κρήτ. βούλος Σκυρ., οὐλος Ἰκαρ. δούλος Ἀνδρ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾶ.) Τῆλ. λούλος Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾶ.) Μύκ. γουῦδ-δο Ἀπουλ. (Στερνατ.) κοῦδ-δο Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ο υ λ ῖ (II) Ὁ G. Rohlfs εἰς Lexicon Graecanicum Italiae inferioris ἐτυμολογεῖ τὸν τύπ. κ ο ὕ δ - δ ο ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον κ ὀ λ ο ς = κολοβός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Μικρὸς λεῖθος καὶ στρογγυλὸς λίθος Ἀντίπαξ. Ἀπουλ. (Κοριλ. Στερνατ.) Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) "Ηπ. Θράκ. (Αἴν.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρω 'να γούλο καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι Ἀργυρᾶδ. Ἡ στράτα εἶναι γιομάτη γούλους, δὲ βορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ αὐτόθ. Κάπως τὴ νύχτα ἔρριχνε γούλους 'ς τὰ κεραμίδια αὐτόθ. Μὴ βετᾶς γούλους καὶ βαρέσης κανένα ἄνθρωπο Λευκίμμ. Τοῦ πέταξε ἓνα γούλο 'ς τὸ κεφάλι αὐτόθ. Ἐχει τὴν ἀφοδιά του στρωμένη ὅλο γούλους καὶ εἶναι ἓνα ὥραϊο προῖμα (ἀφοδιά = αὐλή) Παξ. Κοῦδ-δο μαρμαρέν-νο Κοριλ. Κοῦδ-δο κάρπαρο (= πέτρα σκληρή) αὐτόθ. Νά 'ν' γουῦδ-δο παχὺ (= μιὰ πέτρα μεγάλη) Στερνατ. || Ποίημα.

... καὶ βρεθῆκαν

καμπόσοι πὸν ἀπὸ 'πάνουθε τὰ πλάκωσαν μὲ γούλους

κι ἄλλοι μὲ βάρος κουρουπιῶ πολὺ τρανοῦ

Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 2) Ὁ εἰς τῶν ὄρχεων Κέρκ. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξωτερικῶς παρουσιαζόμενος ὄγκος Κεφαλλ.: Ἐβγάλε ἓνα γούλο 'ς τὸ χέρι. 4) Τὸ παρὰ τὴν κλείδωσιν στρογγύλον μέρος τοῦ μηριαίου ὅστου Κέρκ. 5) Ἐπιγλωττὶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 6) Ὁ κάλος, τύλος Ἰκαρ. Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾶ.) Μύκ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 7) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν ἔκφυμα, ἢ ἀκροχορδὸν Ἀνδρ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾶ.) Λευκ. Μύκ. Σκυρ.: Καίουνε τσ' ρίξες ἀπὸ τσι σκορδαλοὶ τῶν τσ' κἀν'νε ἄθος. Παίρνεις τσεῖνο τὸ ἄθος τῶν τσ' βάν'ς πᾶ 'ς τσι βούλοι τῶν μαρμαρίζονται, περνοῦνε, πέτ'νε Σκυρ. Δὲ μετροῦν τ' ἄστρα,

